

que es troben provats vestigis quaternaris i que de cap manera pot explicar una intervenció eòlica que algun autor ha volgut suposar. Cenyint-nos al cas estricte que volem exposar, ens cal admetre que l'aixecament d'aquestes serres vallesanes fou fet parcialment a finals de l'era terciària, o potser, dit millor, que després de l'aixecament general en temps terciaris, a principis de l'era quaternària, hi hagué un altre moviment que aixecà altra vegada algunes d'aquestes suaus ondulacions que abunden al Vallès.

El pla de Llerona, visiblement quaternari en la part Est del Congost, demostra que en èpoques anteriors havia d'ésser a un nivell més abaixat Altrament, no tindria explicació possible en la ciència geològica l'erosió del riu que ha determinat un cingle d'alçada variable en la riba esquerra, mentre en la riba dreta s'hi troba una constitució al·luvial recent i d'escassa profunditat, que recobreix els sediments terciaris. L'ondulació suau que des de prop de La Garriga cap a Corró de Vall segueix per sota l'Hospital Nou de Granollers i continua sempre per aquell costat fins a arribar als turons de Montmeló que enclouen el Mogent per l'altra banda, és una plana al·luvial de principis del quaternari. El gruix diferent de terra que s'ha pogut comprovar existeix en diversos punts d'aquest rectangle i sembla evidenciar que el nivell dels sediments terciaris no era el mateix per tot arreu en el moment de dipositar-se l'argila roja quaternària. Probablement per efecte de les comocions dels darrers temps terciaris, existia una depressió de nivell trencat que omplia tota aquesta àrea anomenada i la convertia en una llacuna on el màxim de profunditat era en l'actual Corró de Vall, on s'hi compten 25 metres de dipòsits quaternaris i la qual tenia eixida per Montmeló en un corrent suau. La poca quantitat de palets barrejats entre tota aquesta argila fa creure encara més que era un estany on els grans corrents no hi arribaven directament i que pel pes dels còdols arrossegats, es dipositaven en una plana anterior abans de la depressió esmentada.

Un cop ja entrada l'era quaternària en el lleuger alçament que hi ocregué, demostrat a diversos indrets de Catalunya, deuria alçar-se lentament la depressió de Llerona fins arribar pròximament a l'estat actual. En efecte, vers el dret de can Tarrés, de La Garriga, on el cingle de Llerona s'extingeix, hom hi veu una continuïtat de les capes superiors que no queden gens violentades del moviment. Els torrents profunds que hi existeixen cap a la banda de l'església de Llerona han estat deguts precisament al nivell que el Congost té, puix que l'erosió de l'aigua pluvial ha estat forta amb el pendent ocasionat pel curs baix del riu. Un cop el llit del torrent ha estat prou fons que ha arribat al nivell del Congost, l'aigua s'hi escorre més lentament sense una erosió tan activa.

Les serres existents cap al costat Est de Llerona i de Corró de Vall, més